

PRVE POMLADANSKE CVETICE.

Ti ho kakor sen je prišla zlatolasa pomlad. Vesna je dahnila v polje, v gozdove, ki so ob njenem toplem dihu vztrepetali in zazeleneli. Ptičkom je odprla kljunčke in zapeli so pesmi vzprejemnice. Tudi naših src se je dotaknila in zaživela so novo življenje, zelenih nad.

Zunaj pomlad, v srcu pomlad! Kdo bi ne šel vun iz prašnega in pustega mesta, vun v prosto naravo, kjer se giblje novo, pomlajeno življenje? Poglejmo vendar, kako nas vabijo blagodejni solnčni žarki tja med pisane livade in mlade rožice! Torej vun iz zaduhle sobe, pod milo nebo, kjer naj pozabi duša zemskih nadlog in trpljenja!

Tudi mene se je polastilo hrepenenje po prosti naravi; sklenil sem iti na izprehod v bližnji gozdič.

„Za mano ostani, o mesto,“ sem si mislil in šel v pomladni dan, da se nasladi moja duša ob opojni pomladanski lepoti. Komaj zapustim pusto mestno zidovje, že mi je bilo pri srcu laže in hitreje sem jel korakati.

Prišel sem v gozdič. Prva cvetica, ki sem jo našel, je bil pomladanski podlesek. Ni posebno lepa ta cvetica in pravijo o njej, da je strupena, a vendar se človek vzradosti, ko jo po dolgi ostri zimi ugleda — navadno ob kakem grmovju. Ta je torej ena prvih znanilk bližajoče se pomladi.

Krenil sem s poti in zavil sem v grmovje, skozi katero je prijazno žuborel potoček, ki je spal skoraj vso zimo pod mrzlo ledeno skorjo. Prišel sem do solnčne grive, kjer so cvetele rumene trobentice. Ko sem jih ogledoval, sem se zamislil na otroške dni, ko sem jih trgal doma in piskal z njimi.

Spomnil sem se pa tudi veselja, ki sem ga imel kot otrok s svojimi tovariši. Ko smo našli na kakí solnčni grivi rumene trobentice, smo najprvo piskali nanje; a ko smo se tega naveličali in postali lačni, tedaj smo jih začeli gristi, kakor zajček deteljo na njivi. Tega

se ne sramujem; naj le vsak poizkusi žvečiti troben-
tico in videl bo, da je sladka in se za silo da tudi
jesti, ker je zdravilna rastlina.

Tupatam se je zabelil tudi zvonček tako prijazno
v jasni dan, da sem stopil k njemu ter ga utrgal. Pri
vsakem, ki sem ga utrgal, je prišel iz otročjih let
spomin ter vzbudil neutešno hrepenenje po mladostnih
dneh. Spomnil sem se onih detinskih dni, ko sem
iskal belih zvončkov, nosil jih za klobukom, krasil z
njimi domačo izbico in drugo.

Pač, da ne pozabim navesti še ene cvetice, namreč
vijolice. Teh sem našel tudi tu. Tako ponižno skrite
so dehtele pod kakim grmom, da jih je človek lahko
prezrl. Natrgal sem šopek ter odšel z njimi domov.

Niso kdove kako lepe te pomladne cvetice, a
prve so in zato vzbujajo v nas toliko več veselja, ko
jih po dolgi zimi zagledamo kot znanilke pomladi —
zlate dobe, ko je že vsa narava ogrnjena z zelenim
prtom.

Slavko Planinski.

O SLADKI ČAS . . .

O sladki čas pomladi zlate,
ko srce v prsih se topi;
darove siplje nam bogate
oznanjevalka lepših dni.

Kraljica toli zaželjena
prispela obiskat je svet;
ljubezni polna roka njena
po zemlji trosi radost spet.

O, da enkrat zakraljevala
bi vesna tudi v srcih nam,
da s cvetjem večnim bi obdala
srca nam najsvetejši hram.

Fr. Ločniškar.

MLADA UJETNIKA.

Spisal A. P. Ilovski.

Na Matijčevem vrtu se je igrala trojica dečkov.
Pomladansko solnce jih je izvabilo iz gorke izbe na
dvorišče. Tu so skakali, rezljali piščalke in se veselili,
da je bilo kaj. Bili so čimdalje glasnejši in živahnejši,